

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 368/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. vo výkone väzby Kozma utca 13, Budapešť, Maďarsko, zastúpeného JUDr. Martinom Gancznerom, advokátom, Tajovského 6, Nové Zámky, proti príkazu na zatknutie Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/114/2014 z 18. januára 2024 a európskemu zatýkaciu rozkazu Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/114/2014 z 18. januára 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, svojho práva podľa čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazom na zatknutie okresného súdu sp. zn. 4T/114/2014 z 18. januára 2024 (ďalej len „príkaz na zatknutie“) a európskym zatýkacím rozkazom okresného súdu sp. zn. 4T/114/2014 z 18. januára 2024 (ďalej len „európsky zatýkací rozkaz“). Navrhuje zrušiť príkaz na zatknutie a európsky zatýkací rozkaz. Zároveň navrhuje priznať mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je na okresnom súde v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/114/2014 trestne stíhaný pre daňovú trestnú činnosť.

3. Dňa 10. januára 2024 sťažovateľov obhajca požiadal o odročenie hlavného pojednávania nariadeného v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/114/2014 na 16. január 2024, 13. február 2024 a 12. marec 2024 z dôvodu, že sťažovateľ sa nachádza vo väzbe v Maďarsku, pričom trvá na svojej osobnej účasti na hlavnom pojednávaní. Okresný súd vyzval obhajcu, aby uviedol presné miesto jeho väzby, termín, dokedy sa v nej má nachádzať, ako aj právny titul, na základe ktorého sa má

nachádzať vo väzbe. Obhajca sťažovateľa súdu oznámil miesto výkonu väzby a predpokladaný termín jej trvania. K právnemu titulu väzby uviedol, že ním nedisponuje, keďže sťažovateľa v predmetnej väzobnej veci neobhajuje.

4. Okresný súd vydal 12. januára 2024 žiadosť o vypátranie pobytu sťažovateľa adresovanú Okresnému riaditeľstvu policajného zboru v Rimavskej Sobote, a zároveň požiadal Prezídium Policajného zboru, úrad medzinárodnej policajnej spolupráce, Národnú ústredňu SIRENE o podanie správy týkajúcej sa výkonu väzby sťažovateľa v Maďarsku, na ktorú dostal odpoveď, že sťažovateľ sa stále nachádza vo výkone väzby v Maďarsku, ktorá bola predĺžená bez určenia dátumu uplynutia.

5. Príkaz na zatknutie bol okresným súdom vydaný 18. januára 2024 a v nadväznosti naň bol následne vydaný európsky zatýkací rozkaz, ktorý bol sťažovateľovi doručený 15. februára 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti príkazu na zatknutie a európskemu zatýkaciemu rozkazu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) o existencii príkazu na zatknutie sa dozvedel až doručením európskeho zatýkacieho rozkazu. O vydaní príkazu na zatknutie a ani o vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu nebol informovaný obhajca sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/114/2014;

b) príkaz na zatknutie a európsky zatýkací rozkaz sú nezákonné a nedôvodné, neprimerané a predstavujú ústavne nesúladný zásah do jeho práv;

c) z európskeho zatýkacieho rozkazu vyplýva väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Sťažovateľ uvádza, že na hlavné pojednávanie konané 16. januára 2024 sa nedostavil, keďže bol vo väzbe v Maďarsku. Trestnému stíhaniu sa v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/114/2014 nevyhýbal, dostavoval sa na termíny hlavného pojednávania alebo dal súhlas s konaním v jeho neprítomnosti, a to v období pred zmenou samosudcu, pričom po zmene sa žiadne hlavné pojednávanie neuskutočnilo;

d) európsky zatýkací rozkaz neobsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona o európskom zatýkacom rozkaze č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o európskom zatýkacom rozkaze“). Nie je v ňom okresným súdom vyznačená informácia, či sa sťažovateľ osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k jeho vydaniu, a teda či bol predvolaný a informovaný o termíne konania;

e) príkaz na zatknutie je v rozpore s § 73 Trestného poriadku z dôvodu absencie väzobného dôvodu. Zo žiadneho jeho konkrétneho správania nevyplýva, že by mal v pláne ujsť alebo sa skrývať, pričom iba hrozba vysokého trestu nemôže byť jediným dôvodom na väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Je potrebné brať do úvahy, že ide o skutok z roku 2007 a od roku 2014 prebieha jeho trestné stíhanie, a zároveň je vo väzbe v Maďarsku.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru príkazom na zatknutie a európskym zatýkacím rozkazom.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

8. Predmetom predbežného prerokovania tejto ústavnej sťažnosti je ústavná udržateľnosť príkazu na zatknutie v spojení s európskym zatýkacím rozkazom, ktoré boli vydané v čase, keď sa sťažovateľ nachádzal vo väzbe v Maďarsku. Nejde teda o väzobné rozhodovanie ani rozhodovanie o vine a treste sťažovateľa.

9. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na právny názor Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého procedúra odovzdávania osôb na základe európskeho zatýkacieho rozkazu sa netýka rozhodovania o trestnom obvinení (rozhodnutie vo veci Monedero Angora proti Španielsku zo 7. 10. 2008). Z uvedeného dôvodu nie je obsah čl. 6 ods. 1 dohovoru na prípady týkajúce sa označenej procedúry aplikovateľný a ústavný súd tak na základe uvedeného v označenej časti ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľovho základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd uvádza, že podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Z čl. 17 ods. 5 ústavy zasa plynie, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanovením odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie. Už zo samotného znenia citovaných ustanovení ústavy a dohovoru vyplýva, že tieto sú *ratione materiae* aplikovateľné na prípady, keď dochádza alebo došlo k pozbaveniu osobnej slobody fyzickej osoby zadržaním, zatknutím, uvalením väzby alebo výkonom trestu odňatia slobody. V predmetnej veci nemožno uvažovať o porušení hmotných a procesných práv, ktoré sú inkorporované v tomto bode uvedených ustanoveniach ústavy a dohovoru namietaným príkazom na zatknutie a európskym zatýkacím rozkazom, keďže sťažovateľ sa už v čase ich vydania nachádzal vo väzbe v Maďarsku, a teda v okolnostiach prerokúvanej veci nejde priamo o otázku rozhodovania o osobnej slobode, v dôsledku čoho ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie svojich práv podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru a čl. 48 ods. 2 ústavy. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd konštatuje absenciu relevantnej ústavnoprávnej argumentácie. Predmetný článok sťažovateľ uvádza len v petite ústavnej sťažnosti, v ktorom nie je riadne pomenované právo, ktoré namieta, t. j. nie je z neho zrejmé, ktoré z viacerých v ňom obsiahnutých práv skutočne namieta. Predmetná skutočnosť zároveň nie je jednoznačná ani z obsahu ústavnej sťažnosti, v ktorej vo vzťahu k tomuto článku absentuje akákoľvek argumentácia. Článok 5 ods. 1 dohovoru obdobne obsahuje katalóg viacerých konkrétnych spôsobov zásahu orgánu verejnej moci

[pod písm. a) až f)] do osobnej slobody fyzickej osoby, ktoré sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v ústavnej sťažnosti ani v petite ústavnej sťažnosti nešpecifikoval, t. j. neuviedol, v rozpore s ktorým konkrétnym z nich mal všeobecný súd v jeho veci postupovať, a tak nedovolené zasiahnuť do jeho osobnej slobody, pričom predmetné nie je explicitne uvedené ani v obsahu ústavnej sťažnosti. Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito, a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). V zmysle konštantnej judikatúry pritom nepostačuje akékoľvek odôvodnenie návrhu na začatie konania. Návrh na začatie konania pred ústavným súdom musí byť odôvodnený kvalifikovane, t. j. musí obsahovať odôvodnenie, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky (m. m. PL. ÚS 9/2012, PL. ÚS 1/2014, PL. ÚS 7/2014) (m. m. I. ÚS 478/2022). Nedostatok právne relevantného odôvodnenia ústavnej sťažnosti má vo vzťahu k namietaným porušeniam toho-ktorého základného práva alebo slobody významné procesné dôsledky, pretože ústavný súd nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ani nemôže o návrhoch sťažovateľa uvedených v petite rozhodovať (m. m. IV. ÚS 279/07, III. ÚS 583/2015, III. ÚS 26/2016). Ústavná sťažnosť sťažovateľa v uvedených častiach neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Keďže predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, ústavný súd ju v tejto časti odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu:

12. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že vo svojej rozhodovacej činnosti vyvíja snahu autenticky porozumieť sťažovateľom, no zároveň akcentuje, že to nič nemení na požiadavke jasnej, vyčnievajúcej a systematicky usporiadanej relevantnej ústavnoprávnej argumentácie, ktorá je v okolnostiach predbežne prerokúvanej veci minimálna. Ako už bolo konštatované, ústavná sťažnosť má byť naformulovaná jednoznačne, a nevytvárať tak priestor na dohady a dedukcie. Dôvodmi, pre ktoré sťažovateľ namieta príkaz na zatknutie a európsky zatýkací rozkaz a ktoré ústavný súd vyabstrahoval z podanej ústavnej sťažnosti, sú: a) príkaz na zatknutie je v rozpore s § 73 Trestného poriadku a európsky zatýkací rozkaz nie je opodstatnený z dôvodu absencie väzobného dôvodu; b) o existencii príkazu na zatknutie sa dozvedel až z európskeho zatýkacieho rozkazu, nepoznajúc jeho obsah; c) európsky zatýkací rozkaz neobsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona o európskom zatýkacom rozkaze, keďže v ňom nie je okresným súdom vyznačená informácia, či sa sťažovateľ osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k jeho vydaniu; d) o vydaní príkazu na zatknutie a vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu nebol informovaný obhajca sťažovateľa v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/114/2014.

13. Podľa § 73 ods. 1 Trestného poriadku ak je daný niektorý z dôvodov väzby a obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať a zabezpečiť jeho prítomnosť na výsluchu alebo na inom úkone, vydá predseda senátu a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora príkaz, aby bol obvinený zatknutý. Podmienkami vydania príkazu je existencia uznesenia o vznesení obvinenia, existencia dôvodov väzby, nemožnosť predvolať, predviesť alebo

zadržať a zabezpečiť prítomnosť obvineného na výsluchu alebo na inom úkone a jeho vydanie musí byť primeraným zaist'ovacím inštitútom v súlade s tzv. zásadou zdržanlivosti.

14. Podľa § 4 ods. 7 zákona o európskom zatýkacom rozkaze má európsky zatýkací rozkaz na území Slovenskej republiky rovnaké účinky ako príkaz na zatknutie podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní (§ 73 Trestného poriadku). Európsky zatýkací rozkaz možno vydať, ak je vo vzťahu k dotknutej osobe pre rovnaký skutok (skutky) vydaný príkaz na zatknutie, medzinárodný zatýkací rozkaz alebo rozhodnutie, ktorým bol právoplatne a vykonateľne uložený trest odňatia slobody.

15. Podľa § 3 písm. d) zákona o európskom zatýkacom rozkaze sa európskym zatýkacím rozkazom rozumie na účely tohto zákona rozhodnutie vydané justičným orgánom členského štátu na to, aby bola vyžiadaná osoba zadržaná a vydaná tomuto štátu z iného členského štátu na účely trestného stíhania alebo výkonu trestu odňatia slobody.

16. V okolnostiach prerokúvanej veci došlo k vydaniu príkazu na zatknutie podľa § 73 Trestného poriadku. Existencia, ako aj údaje o rozhodnutí, ktoré predchádzalo európskemu zatýkaciemu rozkazu, musia byť pri vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu uvedené v okienku/rámčeku "b" formulára. Rozhodnutie sa však k európskemu zatýkaciemu rozkazu pripojiť nemusí (KLIMEK, L., Zákon o európskom zatýkacom rozkaze. Komentár. Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2019, ISBN 978-80-571-0041-6, § 5, m. m. NS SR sp. zn. 2 Tost 3/2018). Nie je teda dôvodná námietka sťažovateľa, že k európskemu zatýkaciemu rozkazu nebol pripojený príkaz na zatknutie (o jeho existencii sa mal dozvedieť z európskeho zatýkacieho rozkazu).

17. Ak je európsky zatýkací rozkaz vydaný, na jeho zaslanie do iného štátu súd použije postup upravený v § 36 zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Súd je povinný zaslať rovnopis európskeho zatýkacieho rozkazu Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, Národnej ústredni SIRENE – ak táto ústredňa nie je príslušná vo veci konať, postúpi ho Národnej ústredni INTERPOL, a prokurátorovi, ak v prípravnom konaní súd rozhodol o jeho návrhu na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu (§ 5 ods. 8 zákona o európskom zatýkacom rozkaze). Zo súdneho spisu okresného súdu (pod sp. zn. 4T/114/2014) vyplýva, že európsky zatýkací rozkaz bol dotknutým subjektom doručený, a zároveň, ako uviedol sám sťažovateľ, bol doručený 15. februára 2024 aj jemu samotnému, teda z materiálnej stránky ochrany jeho práv ústavný súd nenašiel možnosť pochybenia ani v tejto časti námietok (pozri aj bod 23 tohto uznesenia, pozn.).

18. Sťažovateľ ďalej namieta existenciu väzobného dôvodu stanoveného tak v príkaze na zatknutie, ako aj v európskom zatýkacom rozkaze a absenciu posúdenia primeranosti (proporcionality) ich vydania. Ten je základnou podmienkou podľa § 73 Trestného poriadku.

19. Z príkazu na zatknutie z 18. januára 2024 vyplýva, že po podaní obžaloby boli spočiatku v dotknutom trestnom konaní nariadené termíny hlavného pojednávania, na ktoré sa sťažovateľ nedostavoval, keďže vykonával trest odňatia slobody v Hrnčiarovciach nad Parnou. Naposledy nariadené pojednávanie na 16. január 2024 žiadal odročiť z dôvodu, že sa nachádza vo väzbe v Maďarsku. Podľa okresného súdu existuje dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, keďže po výkone väzby (ktorej termín ukončenia nie je jednoznačne známy) by sa mohol vyhnúť trestnému stíhaniu, keďže mu hrozí vysoký trest v rozmedzí trestnej sadzby 7 až 12 rokov. Z európskeho zatýkacieho rozkazu vyplýva obdobný záver ako z príkazu na zatknutie. Na tomto

mieste je však potrebné uviesť, že inštitút vydávacej väzby v konaní o zatýkacom rozkaze má odlišný charakter v porovnaní s väzbou v rozsahu jej úpravy v Trestnom poriadku, keďže jej účelom je zabezpečenie odovzdania vyžiadanej osoby orgánom cudzieho štátu. V prípade sťažovateľa ide konkrétne o jeho zabezpečenie na účel prebiehajúceho trestného stíhania na území Slovenskej republiky. Sťažovateľ namieta, že sa nevyhýbal trestnému stíhaniu, v konaní sa dostavoval na termíny hlavného pojednávania alebo dal súhlas s konaním v jeho neprítomnosti, a to v období pred zmenou samosudcu, pričom po zmene sa žiadne hlavné pojednávanie neuskutočnilo. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 16. januára 2024 však vyplýva informácia, že v zmysle oznámenia obhajcu sa sťažovateľ nachádza vo väzbe v Maďarsku a nesúhlasí s vykonaním hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 13. februára 2024, na ktorom sa nezúčastnil ani obhajca sťažovateľa, ktorý mal vykázané doručenie a zachovanú lehotu na prípravu, bolo podľa § 21 ods. 1 Trestného poriadku uznesením rozhodnuté o vylúčení sťažovateľa z prejednávania a rozhodovania v dotknutej trestnej veci zo spoločného konania (sp. zn. 4T/114/2014).

20. Pokiaľ sťažovateľ namieta nedôvodnosť a neprímeranosť vydania európskeho zatýkacieho rozkazu, ústavný súd poukazuje na to, že z hľadiska posudzovania primeranosti (proporcionality) vydania európskeho zatýkacieho rozkazu platí, že európsky zatýkací rozkaz má byť stále primeraný svojmu cieľu. Prihliadať by sa malo najmä na závažnosť trestného činu, pravdepodobný uložený trest, ak sa osoba uzná vinnou zo spáchania trestného činu, z ktorého je obvinená, napríklad či by išlo o trest odňatia slobody, pravdepodobnosť zadržania osoby po jej odovzdaní a záujmy obetí trestného činu. Podľa § 4 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze európsky zatýkací rozkaz možno vydať a) pre skutok, za ktorý možno podľa právneho poriadku Slovenskej republiky uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť mesiacov, b) ak sa žiada o vydanie na výkon už uloženého trestu odňatia slobody, ak uložený trest odňatia slobody alebo jeho zvyšok, ktorý sa má vykonať, je najmenej štyri mesiace; viaceré tresty alebo nevykonané zvyšky viacerých trestov sa spočítavajú. Vychádzajúc z obsahu európskeho zatýkacieho rozkazu, tento sa nejaví byť takým, v ktorom by nebola posúdená primeranosť jeho cieľu, ktorým je vydanie sťažovateľa na účely trestného stíhania na území Slovenskej republiky.

21. Sťažovateľ vo všeobecnosti argumentuje, že európsky zatýkací rozkaz neobsahuje všetky náležitosti v zmysle zákona o európskom zatýkacom rozkaze. Konkrétne uvádza, že v ňom nie je okresným súdom vyznačená informácia, či sa sťažovateľ osobne zúčastnil konania, ktoré viedlo k jeho vydaniu [písm. d) formulára].

22. Ustanovenie § 5 ods. 5 zákona o európskom zatýkacom rozkaze obsahuje (obligatórne) náležitosti, ktoré európsky zatýkací rozkaz musí obsahovať. Odsek 5 je doplnený prostredníctvom odseku 6 v prípade, ak bol európsky zatýkací rozkaz vydaný na účely vyžiadania odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody, ak bol rozsudok vydaný v konaní proti ušlému alebo v jeho neprítomnosti. Tejto náležitosti zodpovedá sťažovateľom namietané okienko/rámček "d" formulára európskeho zatýkacieho rozkazu (KLIMEK, L., Zákon o európskom zatýkacom rozkaze. Komentár. Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2019, ISBN 978-80-571-0041-6, § 5), ktoré je v namietanom európskom zatýkacom rozkaze nevyplnené, resp. označené ako „neuplatňuje sa“, keďže k rozhodnutiu vo veci samej dosiaľ nedošlo. Na osobu sťažovateľa bol vydaný európsky zatýkací rozkaz s cieľom, aby bol sťažovateľ v konečnom dôsledku vydaný Slovenskej republike z iného členského štátu na účely trestného stíhania (nie výkonu rozhodnutia). Nemohlo teda dôjsť k jeho

odsúdeniu *in absentia*. Ústavný súd pre komplexnosť poukazuje aj na § 19 ods. 5 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ktorý predpokladá možnosť nápravy (odstránenia nedostatkov), ak informácie poskytnuté justičným orgánom štátu pôvodu v európskom zatýkacom rozkaze nie sú dostatočné pre rozhodnutie o jeho výkone, najmä ak európsky zatýkací rozkaz neobsahuje všetky povinné náležitosti a údaje nevyhnutné na rozhodnutie.

23. Sťažovateľ v neposlednom rade namieta, že o vydaní príkazu na zatknutie a ani o vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu nebol informovaný jeho obhajca v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/114/2014. Poukazuje pritom na § 5 ods. 10 (Ak vyžiadaná osoba nemá v trestnom konaní vedenom na území Slovenskej republiky zvoleného alebo ustanoveného obhajcu a justičný orgán vykonávajúceho štátu vyzrozumie súd, ktorý vydal európsky zatýkací rozkaz o uplatnení práva vyžiadanej osoby zvoliť si obhajcu na území Slovenskej republiky na účel poskytovania súčinnosti obhajcovi v konaní o európskom zatýkacom rozkaze vo vykonávajúcom štáte, súd bez zbytočného odkladu poskytne vyžiadanej osobe prostredníctvom príslušného orgánu vykonávajúceho štátu zoznam obhajcov, ktorý na tento účel vedie Slovenská advokátska komora; ustanovenie § 40 ods. 2 všeobecného predpisu o trestnom konaní sa pritom nepoužije) a § 14 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze (V konaní o európskom zatýkacom rozkaze musí mať vyžiadaná osoba obhajcu.), pričom ústavnoprávnu argumentáciu ani v tomto smere nerozvíja. Ústavný súd teda poukazuje na odôvodnenie v bode 17 tohto uznesenia. Zároveň dopĺňa, že zákonné ustanovenia, na ktoré sťažovateľ poukázal, pojednávajú o práve vyžiadanej osoby na obhajcu na území Slovenskej republiky na účel poskytnutia súčinnosti obhajcovi, ktorý ju zastupuje v štáte, ktorý má vykonať európsky zatýkací rozkaz a celkovo v konaní o európskom zatýkacom rozkaze. Úlohou zvoleného obhajcu na území Slovenskej republiky je najmä sprostredkovanie skutočností a informácií, ktoré by mohli ovplyvniť konanie o európskom zatýkacom rozkaze v tomto štáte, resp. vydanie rozhodnutia o odmietnutí vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu (KLIMEK, L., Zákon o európskom zatýkacom rozkaze. Komentár. Bratislava : Wolters Kluwer s. r. o., 2019, ISBN 978-80-571-0041-6, § 5). Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že v konaní pred všeobecným súdom je sťažovateľ zastúpený obhajcom. Ústavný súd aktuálne nenašiel ani v tejto časti možnosť porušenia sťažovateľom namietaného práva.

24. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (m. m. I. ÚS 66/98, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09).

25. Ústavný súd konštatuje, že v nadväznosti na spôsob argumentácie sťažovateľa uplatnenej v ústavnej sťažnosti a už popísané skutočnosti nezistil z ústavnoprávneho hľadiska takú možnosť porušenia jeho práv, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. júna 2024

Miloš Maďar
predseda senátu